

Είδος γλαυκός, βύας (bubo maximus) ἐνθ' ἄν.: Γνωμ.
 'Ο γούβης σκούζει γὰ νερὸ κ' ἢ κουκουβάγια ξέρα
 Ἀρκαδ. Συνών. βούβι, μποῦφος.

βούβι τό, ἀμάρτ. γούβι Πελοπ. (Λακων.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. βούβης, παρ' ὃ καὶ γούβης.
 Βούβης, ὁ ἰδ.

βουβὸ τό, Ἀνδρ. Εὐβ. Θήρ. Κρήτ. Μακεδ. (Κατα-
 φύγ.) Ναύστ. Σκιάθ. Σῦρ. κ. ἄ.
 Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἐνδιάμεσος δοκὸς τῆς στέγης μεγάλη καὶ ἀκατέρ-
 γαστος Κρήτ. 2) Μακρὰ καὶ παχεῖα ἀκατέργαστος δοκὸς
 χρήσιμος ἰδίᾳ πρὸς ναυπηγίαν Ἀνδρ. Εὐβ. Θήρ. Μακεδ.
 (Καταφύγ.) Ναύστ. Σκιάθ. Σῦρ. κ. ἄ.: Σκίζουμε ἓνα βουβὸ
 καὶ βγάζουμε πέντε φύλλα Ναύστ.

βουβόδεντρο τό, ἀμάρτ. βουβόδιδρον Λέσβ. (Ἀγιάς.)
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. δέντρο.

Μεταφ. κοινοποιούμενον μυστικόν: Βουβόδιδρον τοῦ
 ποίκασι (τὸ ἔκαμαν). Βουβόδιδρον γίνῃ (διεδόθη).

βουβόκουλλος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)
 Ἐκ τῶν ἐπιθ. βουβὸς καὶ κουλλός.

Ἀλαλος καὶ ἀνάπηρος τὴν χεῖρα: Ἀν εἶδι βουβὴ βου-
 βόκουλλη, δὲν εἶδι κί τυφλὴ τυφλόκουλλη (ἐκ παραμυθ.)

βουβόμουγγος ἐπίθ. (Ν. Ἑστία 11, 194)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βουβὸς καὶ μουγγός.

Ὁ τελείως ἄφωνος: Φρ. Βουβόμουγγη σιγαλὴ (ἐπὶ
 πλήρους σιωπῆς).

βουβοπάζαρο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. παζάρι.

Ἀγορὰ ὅπου δὲν ἀκούεται οὐδεμία φωνή, ἴδιον ἐν
 ἐπφδ.: Πάω 'ς τὸ βουβοπάζαρο νὰ πάρω βουβοσίδερο, νὰ
 δώσω μὲνε τῆς κουφῆς.

βουβόπαιδο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

Παιδίον ἄλαλον.

βουβοπόταμο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. ποτάμι.

1) Ποταμὸς ἀθόρυβος. 2) Μετων. ἄνθρωπος κρυ-
 ψίνους: Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ βουβοπόταμο! Συ-
 νών. βουβόσκυλλο, βουβόσκυλλος.

βουβὸς ἐπίθ. βωβὸς Κύπρ. Σύμ. βωὸς Κάρπ.
 βουβὸς σὺνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) βουβὸ Τσακων. βου-
 βὸς Εὐβ. (Στρόπον.) βουδὸς Κάρπ. β'βὸς βόρ. Ἰδιώμ.
 δ'βὸς Θράκ. (Σουφλ.) γουβὸς Πελοπ. (Μάν.) Στερελλ.
 (Αἰτωλ.) Χίος (Καρδάμ.) κ. ἄ. γούβος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. βωβός, παρ' ὃ καὶ βουβός. Πβ.
 Σαχλίχ. Στίχ. καὶ Ἑρμην. στ. 360 (ἐκδ. G Wagner σ. 91)
 «κ' ἐγὼ θωρῶ τοὺς πῶς τρώγουν κι ὡσάν βουβὸς ἰστέκω».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἄφωνος σὺνηθ. καὶ
 Τσακων.: Φρ. Ὁ βουβὰ (χωρὶς ὁμιλίαν, σιωπηλῶς) πολ-
 λαχ. Βουβὸς γεννιέται (ἐπὶ ἀποτόμου σιωπῆς διακοπτομέ-
 νης τῆς συνδιαλέξεως) Σῦρ. Β'βὸς πιρνάει (συνών. τῇ προ-
 ηγουμένῃ) Θεσσ. Μακεδ. Παίζουμε τὸ βουβὸ (συνών. τῇ
 προηγουμένῃ) Σῦρ. Τὰ βουβὰ τῇ νυχτὸς (αἱ μεταμεσο-
 νύκτιοι ὥραι) Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Τὸ θηλυκὸ παιδί γεν-
 νιέται βουβὸ (ὅτι ὁ τοκετὸς τοῦ θήλεος δὲν ἀγγέλλεται
 ταχέως καὶ εὐχαρίστως) Κεφαλλ. Συνών. ἄγλωσσος,
 ἀλάλητος **Β** 1, ἄλαλος 1, ἀμήλαλος, ἀμίλητος **Α** 1,

ἄμιλος, βουβαῖτος, μουγγός. **β)** Ὁ μὴ παράγων θό-
 ρυβον, ἥσυχος πολλαχ.: Βουβὸ ποτάμι. 2) Πλήρης, ἐπὶ
 ξυλίνης ἀποθήκης, τοῦ ἀμπαροῦ, ὅπερ δὲν ἀντηχεῖ,
 ὅταν εἶναι πλήρης Ἡπ.: Φρ. Ἐχει τ' ἀμπάρι βουβὰ (εἶναι
 πλούσιος). 3) Ὁ ἐνεργούμενος ἐν καταστάσει ἀπολύτου
 σιγῆς Θράκ. (Βιζ.) Μακεδ. Τήν.: Βουβὸ νερὸ (τὸ ἄλλως
 λεγόμενον ἀμίλητο νερὸ, περὶ οὗ ἰδ. ἀμίλητος **Α** 2,
 ἀσύντυχος 3. 4) Ὁ ἐνεργούμενος ἀναιμάκτως Ἀνδρ.:
 Βουβὲς βεντοῦζες, συνών. κούφες (ἰδ. κούφιος), ἀντίθ.
 κοφτὲς (ἰδ. κοφτός). 5) Ὁ σκεπασμένος (ὥστε νὰ
 μὴ ἀκούεται ὁ θόρυβός του) Χίος: Βουβὸν κανάλι. Ἡ
 σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1759. 6) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου
 δὲν ἤνοιξαν ἀκόμη οἱ κάλυκες Χίος: Τὰ τριαντάφυλλα
 εἶναι ἀκόμη βουβὰ. 7) Κωφάλαος Σύμ. Χίος κ. ἄ.
δ) Μεταφ. ἀνόητος, βλάξ Εὐβ. (Κάρυστ.) Συνών.
 ἄλαλος 4.

Β) Οὐσ. 1) Ὑπὸ τὸν τύπ. βουβοί, ὄνομα παιδιᾶς
 Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 2) Οὐδ., ὁ τυφλοπόντικος Ἡπ.
 (Ἰωάνν. κ. ἄ.) Κέρκ. Πελοπ. (Μεγαλόπ.) Σῦρ. 3) Οὐδ.,
 εἶδος ἀφώνου μικροῦ σκολόπακος ἄγν. τόπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) καὶ ὡς τοπων.
 ὑπὸ τὸν τύπ. Βουβὸς Ἡπ. Θήρ. Βουβὸ Πελοπ. (Ἡλ.)
 Βουβὲς Πάρ. Βουὲς Κάρπ.

βουβοσίδερο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. σίδερο.

Τὸ οἶονεῖ ἄφωνον σίδερο. Ἡ λ. μόνον ἐν ἐπφδ., ἦν
 ἰδ ἐν λ. βουβοπάζαρο.

βουβόσκυλλο τό, Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλί.

Μετων. ἄνθρωπος κρυψίνους, ὑπουλος. Συνών. βου-
 βοπόταμο 2, βουβόσκυλλος.

βουβόσκυλλος ὁ, Χίος (Νένητ.) γουβόσκυλλος Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλος.

Βουβόσκυλλο, ὁ ἰδ.

βουβοστομιάζω Λεξ. Μπριγκ. Μετοχ. βουβο-
 στομιασμένος Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. στόμα. Ἡ λ. καὶ
 παρὰ Σομ.

Ἀναγκάζω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, φιμώνω. Συνών. βου-
 βαίνω 2.

βουβὸν τό, Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κουρ. κ. ἄ.)

Λέξις πεποιημένη τῆς παιδικῆς γλώσσης.

Πληγὴ, τραῦμα: Ἐκαμε βουβὸν τὸ μωρό. Συνών.
 βαβὰ 1, βαβάκι, μιμί.

βουβῶνας ὁ, Λεξ. Δημητρ. βούβωνας Κρήτ. βου-
 βῶνα ἢ, (Νουμ. 293, 7)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βουβών.

1) Ἡ βουβωνικὴ χώρα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐνθ'
 ἄν. 2) Τὸ βουβωνικὸν οἶδημα Κρήτ.

βουβώνι τό, ἀμάρτ. βουβών' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουβῶνας.

Βουβῶνας 1, ὁ ἰδ.

βουβώνω ἀμάρτ. βωβών-νω Κύπρ. βωών-νω
 Κύπρ. Μέσ. βωβώνομαι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβός.

Γίνομαι ἄφωνος: Ἐκαμέν με τῷ ἐν ἡξερᾷ εἶντα νὰ
 τῆς ἀποκριθῶ. Ἡ ρκὰ ἐβώβωσεν 'ς τὴν θωρκαν τῆς (ἐκ
 παραμυθ. ρκὰ = γραῖα, θωρκαν = θωριάν). Ἐβώβωσεν ἢ

